

Alpinistični odsek

Črnuški alpinistični odsek (ČAO) je v letu 1972 ustanovilo nekaj alpinističnih zanesenjakov, ki so se naučili alpinističnih veščin v alpinističnem odseku Planinskega društva Ljubljana-Matica. Ker je bil ta odsek zelo številčen so poiskali dekleta in fantje, stanujoči na Črnučah, Ježici in za Bežigradom, svoj domicil v manjšem društvu. PD Črnuče je bil kot naročen za njihove želje po delovanju v manjšem kolektivu, kjer velja domačnost, kjer se vsi poznajo, kjer ni zvezd, kjer velja enakost in enakopravnost, kjer ne hlepijo po najvišjih plezalnih ciljih za vsako ceno, kjer so člani skromni, tovariški in sprejemljivi za sorodne duše z istimi hotenji. Tako je nastal alpinistični odsek, ki je na ljubljanskem področju ponudil plezalskim zanesenjaku alternativo velikim alpinističnim kolektivom. V taki vlogi deluje ČAO že 31 let.

Knjiga vzponov v začetnem letu obsega 42 vzponov, ki jih je opravilo 5 ustanovnih članov: Marko Avšič, Tone Gliha, Janez Kunaver, Edo Poteko in Bojan Zatler. Že v naslednjem letu 1973 se je število vzponov in članov podvojilo in v letu 1974 krepko preseglo 100 (181 vzponov) ob 17 članih odseka. Že v letu 1975 je bilo opravljeno preko 200 vzponov. Z organiziranjem plezalne šole v letu 1977 se je odsek številčno okrepil, povečevala se je kvaliteta vzponov in število vzponov. V najbolj plodnih letih delovanja odseka je število vzponov preseglo 500. Tako v letu 1984 beležimo 490 plezalnih vzponov vseh težavnostnih stopenj in 35 pristopov v zimskih razmerah ter turnih smukov. Skupno torej 525 vzponov ali povprečno 37 vzponov na aktivnega člana, kar nas je tedaj uvrščalo v vrh aktivnih alpinističnih odsekov v Sloveniji. Celotna številka 11600 alpinističnih vzponov v 31 letih delovanja odseka pa zveni že kar impresivno in pomeni, da so bili črnuški alpinisti zelo dejavni v gorah tako pozimi z zimskimi vzponi, turnimi smuki in ekstremnimi alpinističnimi spusti, v zaledenelih slapovih, kot seveda predvsem vzponi v kopni skali in plezališčih, s prostim plezanjem. Srečevali ste nas predvsem v domačih stenah in gorah, dejavni pa smo bili tudi v gorstvih sosednjih držav v italijanskih Dolomitih, avstrijskih Visokih Turah, hrvaški Paklenici, in širše v švicarskih in francoskih Alpah, maroškem Atlasu, južnoameriških Andih, severnoameriških Josemitih, ruskem Kavkazu, potipali pa smo tudi nepalsko Himalajo. Večina odprav v tuja gorstva je bila društvena, le redki posamezniki iz našega odseka so sodelovali tudi na republiških odpravah. Značilnost vseh alpinističnih odprav je, da so bile organizirane zgolj z lastnimi finančnimi in materialnimi sredstvi članov.

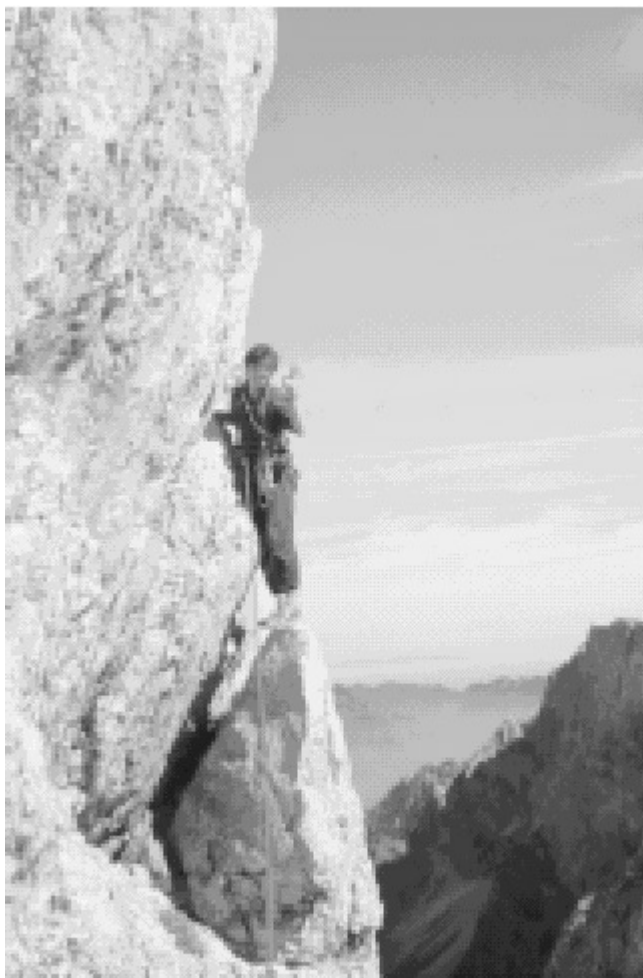
Volunterstvo in delo za skupno dobro odseka je tudi sicer odlika alpinistov ter še kako potrebno za uspešno delovanje AO in aktivnostih, ki jih mora odsek redno izvajati: alpinistična šola, stalno izobraževanje članov, plezalni tabori, udarniške akcije, pa tudi bolj zabavne družabne prireditve kot so krst in sprejem novih članov, poletni piknik, prednovoletna zabava.

Mišo in Boris v Garizendi v Vranski Dragi, 1983

Program plezalne oz. alpinistične šole predstavlja temelj pridobivanja novih članov in njihovega osnovnega izobraževanja in osvajanja plezalnih veščin. V AO Črnuče smo prvo kompletno plezalno šolo izvedli v letu 1978 pod vodstvom novopečenega alpinističnega instruktora Filipa Štucina. Obiskovalo jo je 15 tečajnikov od katerih je 9 po opravljenih izpitih in izpolnitvi kriterijev za napredovanje v višje nazive pridobilo naziv pripravnika. Šole so si kasneje sledile na dve leti. Odziv mladih ljubiteljev gora in plezanja je bil različen, tako da sta v najbolj sušnih letih ostala samo dva tečajnika, v najbolj številčni generaciji 2002-2003 pa šolo zaključuje 15 tečajnikov. V celotnem

obdobju AO smo v naših plezalnih šolah šolali preko 200 tečajnikov, uspešno pa jo je zaključilo 60 tečajnikov, ki so nadaljevali usposabljanje za alpinistične pripravnike in alpiniste. Društveni alpinistični izpit je opravilo 25 alpinistov, kasneje po letu 1991 pa je preko Komisije za alpinizem pri PZS izpite za alpiniste opravilo še 12 članov. Odgovorno vzgojno in izobraževalno delo v okviru plezalne šole so nosili alpinistični instruktorji: Filip Štucin, Aleš Goluh, Danilo Patarčič, Dejan Ogrinec in Miha Vuk. Pri izvedbi šole, predavanjih posamezne tematike in pri praktičnih vajah v plezalnih vrtcih in na umetni plezalni steni so pomagali ostali alpinisti na odseku. Izgradnja umetne plezalne stene v predverju telovadnice na osnovni šoli v Črnučah v letu 1997 in dograditev v letu 2005 je pomenila dober pripomoček pri vadbi članov odseka in tudi šolske mladine v okviru plezalnega krožka, pod vodstvom plezalcev iz Alpinističnega odseka Črnuče. Od leta 2004 naprej prirejamo na naši plezalni steni klubsko balvansko tekmovanje, ki je postalo že tradicionalno.

Boris v Hornovi smeri v Jalovcu, 1983

Alpinizem je hitro razvijajoča športna dejavnost, ki zahteva sprotno spremljanje novosti v plezalni tehniki in opremi ter tudi stalno izobraževanje alpinistov. Zato smo se udeleževali izpopolnjevalnih seminarjev in tečajev, ki jih je pripravila Komisija za alpinizem pri PZS. Še posebej alpinistični instruktorji so nova znanja prenesli na ostale člane in tečajnike v okviru plezalne šole. Plezalni tabori so svojevrstna oblika druženja članov odseka, ki v plezalsko zanimivem področju organizirano bivajo in intenzivno plezajo v stenah okoli tabora oz. planinske postojanke. Poleg tradicionalnih taborov v Paklenici in na Korošici smo preko taborov odkrili in plezalsko raziskali marsikateri zatrep slovenskih sten.

Alpinizem naj bi bil več kot šport, vendar se tudi v tej panogi dosežki in uspehi posameznikov poskušajo rangirati. Tudi med črnuškimi alpinisti jih je bilo nekaj, ki so s svojimi vzponi izstopali in bili uvrščeni med kategorizirane športnike republiškega ali državnega razreda ali perspektivne športnike.. Naj jih nekaj naštejemo: Danilo Patarčič, Mirko Kranjc, Dejan Ogrinec, Marjan Kovač, Boštjan Šneberger, Uroš Grilc, Matic Meglič. Kategorizacijo so dosegli z zelo kvalitetnimi vzponi, prvenstvenimi smermi ali prvimi ponovitvami težkih smeri v naših stenah ali v tujini ter zahtevnimi ponovitvami smeri v zimskih razmerah. Med boljšimi plezalskimi dosežki naj omenim preko 40

*Danilo pri plezanju težke, previsne smeri v Paklenici
1989*

novih prvenstvenih smeri v slovenskih stenah in v Paklenici, več prvih ponovitev novonastalih smeri, na desetine prvenstvenih ekstremnih spustov s smučmi in ponovitev lednih smeri. Med vrhunske dosežke lahko uvrstimo tudi dosežke nekaterih, pri nas izšolanih članov, ki pa so kasneje prestopili v druge odseke (Kranjc: Walkerjev steber v Grand Jorases, Radetič: zimske ponovitve Čihulove smeri v Debeli peči in severne stene Eigerja, Kovač: številne odprave v Himalajo, Ande in Patagonijo)

Gonilna sila aktivnosti AO in administrativni vodja je običajno načelnik odseka. V tridesetletnem razdobju se jih je na Črnučah zvrstilo kar nekaj. Naštejmo jih po vrsti: Marko Avšič, Janez Kutnar, Rado Metljak, Aleksander Kogovšek, Tomo Gosar, Dušan Žigon, Matjaž Kandus, Iztok Besedič, Miha Vuk in Tadej Kodrič. Našteti so bolj ali manj uspešno opravljali papirnato delo na odseku, skrbeli za formalno plat delovanja

odseka, pisali poročila in plane, koordinirali delo AO s PD in Komisijo za alpinizem pri PZS, stimulirali ostale člane k aktivnostim, predvsem v zvezi s plezalno šolo in skrbeli za nemoteno delo odseka vseh teh trideset let. Njihovo delo ni bilo lahko predvsem zaradi nezadovoljivega financiranja odseka za prepotrebno novo plezalno opremo, sofinanciranje društvenih odprav in ostalih akcij AO. Kljub težavam nam je predvsem nova številčno močna generacija tečajnikov v obvezo in vzpodbudo, da bo alpinistični odsek uspešno deloval tudi v prihodnje.

Redno se sestajamo v društvenih prostorih ob četrkih ob 20 uri, ko snujemo plezalske načrte za prihajajoči konec tedna, gledamo diaprejkcije o opravljenih vzponih, poslušamo predavanja v okviru alpinistične šole in predavanja vabljenih gostov.

Dejan Ogrinec pri plezanju smeri »Risveglio da Kundalini«, Val di Mello avgust 2005.